

Raci'li zamanlar

HASAN BÜLENT
KAHRAMAN

Onu da elbette o yılların pırıltılı Ankara'sından hatırlıyorum şimdi. Ama asla yalnız değil. Daima bir grup insanla beraber. O, bizim, yani, Narınc'ın, Ahter'in, Şule'nin, Nuran'ın, Tosun'un, hatta Nihal'in ve Ülker'in ve daha birçoğumuzun arasına o kadar karışmazdı. İşi her zaman çok, her zaman başından aşkındı. Ne yazık, benim de öyleydi.

Bir defasında kardeşi Ahter hakkımızı teslim etti: 'Sabaha karşı' dedi, 'ışığı yanan bir cam görsem ya abimdir, ya Hasan Bülent.' Gene de o benden daha çok çalıştı her zaman. Fakat bu, yoğunluk bir fırsat düşüp beraber olduğumuzda içimizde en çok neşelenenin o olmasını engellemezdi.

Ben onu değil, ilkin eşi Şule'yi tanıdım. Sonra onu. Bugün gibi aklımda. Ankara'nın buz gibi soğuk, cam gibi bir kış günüydü.

O yıllar: 1980'lerin başı. Türkiye'nin ağır bir hastalıktan silkinip kalkmaya çalıştığı yıllar. Herkes askeri darbenin etkisiyle şöyle veya böyle dağılmış hayatını yeniden toparlamaya çalışıyordu. Belki bunun için hayata biraz daha umutlu bakıyor, en azından bakmaya çalışıyor, belki bunun için belli bir enerjiyle yaşamaya kendisini zorunlu görüyordu.

En çok evlerde toplanılır ve en çok politikayla sanat konuşulurdu. Onlar, Türkiye'nin yetiştirdiği en parlak insanlardı. Mesela Raci dünyanın en iyi okullarında okumuştur, doktorasını efsanevi MIT'den almış, mimar ve şehir plancısı olmuştu. Babası da döneminin en parlak bilim adamlarından birisiydi. ODTÜ'de profesördü. Ama bunların hiçbirisi bu onun tevazuunu etkilememişti. Bu, hayata dönük duyarlılığında, onu her zaman ciddiye alışında apaçık görülüyordu.

O yılların Ankara'sı çokça ODTÜ demekti. Onun dayanışması ve duyarlılığıydı. O da bir çoklarımızda orada hayatla hocalığı birbirine karıyordu.

Bir de o insanların toplumsal bir sorumluluk duygusu vardı, her şeyden önde gelen. Raci Bademli, Türkiye'nin en iyi kamu üniversitesinde hocalık yaptı, sonuna kadar. Çağrılan her kamusal göreve, asla külfet saymadan bütün özverisiyle gitti. Koruma kurullarında, Ankara Belediyesi'nde bu duygularla görev yaptı. Daima yaratıcı, daima üretkendi. Bu, sadece dört çocuğunu yetiştirme heyecanına bakarak bile anlaşılabilir.

Bir süre önce birbirini tanımayan insanlardan oluşan bir grupta toplantı halindeydim. Onu tanıdığımı bilmiyorlardı. İçlerinden birisi, 'ben' dedi, 'hayatta 'uçuk' adam diye onu gösteririm.' Yüksek bir kamu görevlisiydi. Raci Bademli'yle berber çalışmışlar, onun nasıl kimsenin düşünmediği şeyleri düşünen, herkesin olmaz dediği projeleri uygulayan ve sonunda onların olabirliğini kanıtlayan birisi olduğunu gözleri çakmaklanarak anlatıyordu.

O yıllar: Raci daima çalışır ve gülerdi, Ahter heyecanlı ve çok içten, Nuran sevecen ve coşkulu, Şule güzel ve anlayışlı, Narınc sevgili, ince ve duyarlı, Tosun dikkatli ve ciddiydi. Arada bir o yılların dostu Mehmet Güteryüz gelir giderdi Ankara'ya. O her zaman ataktı.

Şimdi, gidenler gitti. Kalanların çoğu birbirinden ayrı. Ölüm haberi nerede olsak gelip buluyor bizi. O kadar uzakta Raci'nin zamansız haberini aldığım da aklımdan şu geçti: Ben dünyanın bir ucundayım, o bir uca gidiyor. Henüz ellili yaşlarının içindeyken.

'Ölüm adil' diyormuş bir Acem şairi, Nazım'ın söylediğine göre. Şimdi bu adaleti onaylamak mümkün mü? Üstelik, Raci'nin birkaç insanın hayatını yaşamış olması bile bu haksızlığın ağırlığını ve acısını hafifletmiyor. Daima yapılacaklar, tamamlanmamış bir şeyler kalıyor geride. Hayat kalıyor!

Bir süre önce bir dostumun arkasından yazarken, 'Ankara gitgide benden uzaklaşıyor' demiştim.

İnsan bazen yanılmış olmayı o kadar istiyor ki!...